

Z obsahu:

Libanon – biblická země

Jan Pavel II. při
generální audienci
14. května 1997
– strana 2 –

**Svátek
Nejsvětějšího srdce
Ježíšova**
– strana 4 –

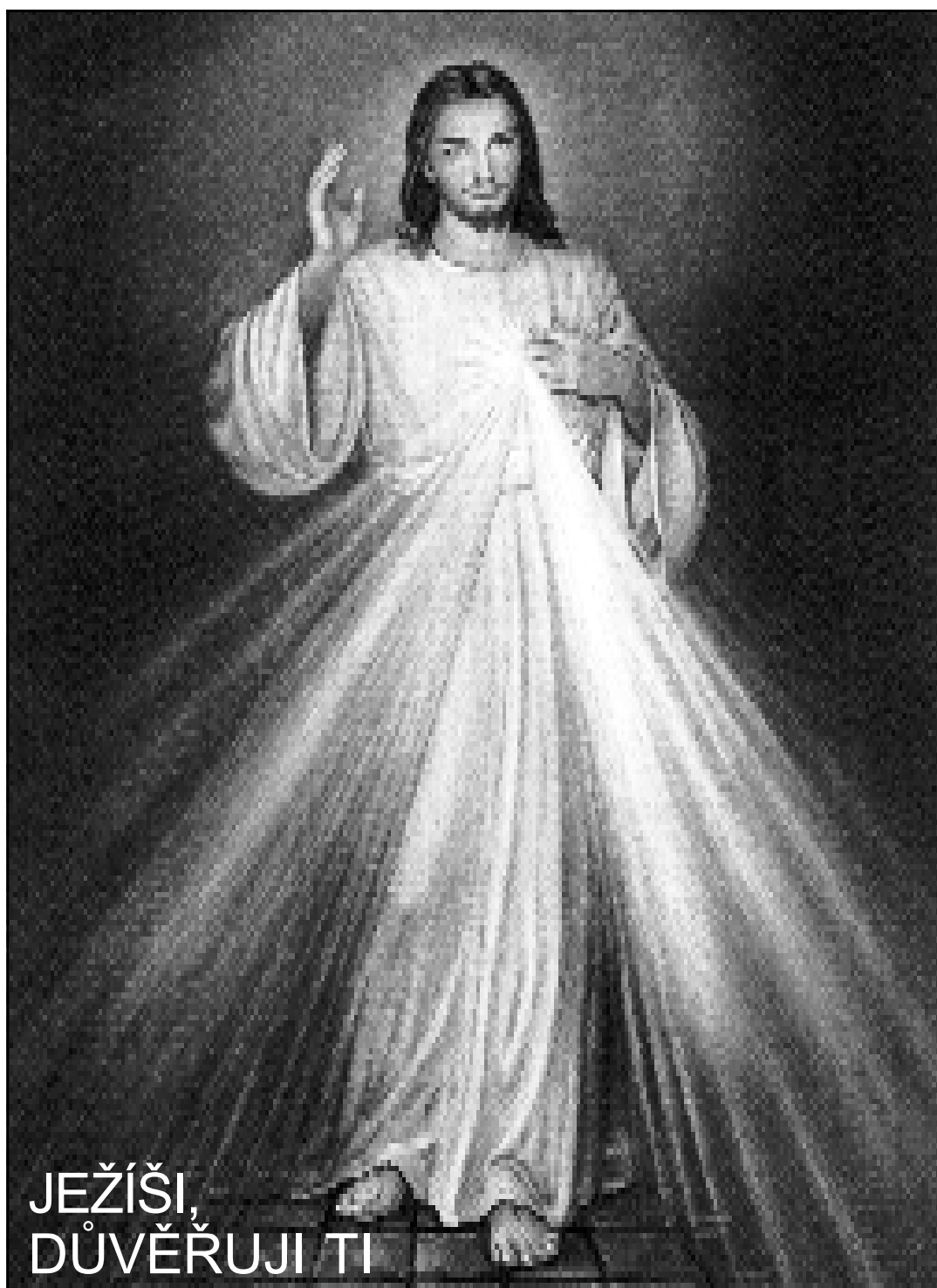
**Neposkvrněné srdce
Panny Marie**
– strana 5 –

**»Allah iuberekum«
– Bůh vám žehnej**
O návštěvě Jana
Pavla II. v Libanonu
v květnu 1997
– strana 6 –

S. O. S
Skupina KISS –
Králové ve službách
Satana...
– strana 7 –

**Po stopách svatého
Vojtěcha**
Katecheze Jana
Pavla II. – Řím 30.
dubna 1997
– strana 8 –

**NEW AGE
a jeho sekty 1**
Na aktuální téma...
– strana 12 –

**JEŽÍŠI,
DŮVĚŘUJI TI**

Libanon je biblická země

1. Dlouho očekávaná návštěva v Libanonu se konečně uskutečnila ve dnech 10. a 11. května, v liturgickém údobí, kdy se církev po Nanebevstoupení Páně připravuje na slavnost seslání Ducha svatého. Křesťanská obec znovu prožívá onu první velkou nověnou k Duchu svatému. Ježíš totiž, předtím než vstoupil na nebesa, přikázal apoštolům, aby se vrátili do Jeruzaléma a očekávali příchod Ducha svatého.

Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, až na sám konec země (srov. Sk 1, 7–8). Apoštolové poslechli Pánova příkazu a vrátili se do Jeruzaléma, a jak je psáno ve Skutcích apoštolů, *svorně a vytrvale se modlili spolu se ženami, s Marií, Matkou Ježíšovou, a s jeho bratry* (srov. Sk 1, 14).

Zůstávali shromážděni v témže večeřadle, kde byla ustanovena eucharistie, kde se jim po zmrtvýchvstání zjevil Kristus, ukázal jim rány, stopy po svém umučení a kde na ně dechl se slovy: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Večeřadlo, svědek ustanovení eucharistie a svátosti smíření, je místem, kam se církev po Nanebevstoupení Páně duchovně vrací, vybízená liturgií těchto dnů. A jak neděkovat Bohu, že se právě v těchto dnech mohlo uskutečnit setkání s libanonským národem. Setkání, po němž jsem už dlouhou dobu toužil.

2. Bezprostředním podnětem k této návštěvě se stal slavnostní závěr biskupského synodu pro Libanon, jehož práce se konaly v Římě v listopadu a prosinci roku 1995. Plody tohoto shromáždění byly shrnuty do posynodální exhortace. Tento dokument jsem s radostí podepsal během své pouti do Libanonu. A došlo k tomu při mimořádně významné příležitosti. Totiž během setkání s mladými v sobotu večer 10. května. Za přítomnosti mladých byl podepsán dokument, jakási

magna charta církve, která je v Libanonu. Skutečnost, že byl podepsán právě při té příležitosti, nabyvá zvláštní výmluvnosti. Přítomnost mladých dává myslet na budoucnost. Tím, že jsem předal posynodální dokument právě jim, chtěl jsem zvývednout fakt, že uskutečnění úkolů vytyčených biskupským synodem bude velkou měrou záviset na libanonské mládeži. Na mladých závisí budoucnost církve i libanonského národa. Vždyť mladí mají překročit práh třetího tisíciletí a uvést svou vlast a církev do nového údobí víry.

Libanon je biblická země s minulostí, která se táhne několika tisíciletími. Jeho symbol, cedrový strom, připomíná cedry, které dal přivést král Šalamoun na stavbu chrámu v Jeruzalémě. Libanon je země, po níž chodil Ježíš z Nazareta. Evangelium hovoří o pobytu Krista nedaleko Tyru a Sidonu a na území Desetiměstí. Tam Kristus učil a vykonal nemálo zázraků. Paměťhodné mezi všemi událostmi je uzdravení dcery kananejské ženy, když Ježíš vyslyšel prosbu matky pro její hlubokou víru. Libanonci jsou si dobře vědomi skutečnosti, že jejich předkové slyšeli radostnou zvěst přímo z Kristových úst.

3. Během staletí zde bylo hlášáno evangelium různými způsoby. Rozhodující je v tomto směru misie svatého mnicha Márona, od něhož také pochází jméno maronické církve, východní církve, jež je v Libanonu nejtěsněji spojena s křesťanskou tradicí. Maronité však nepředstavují jediné spo-

lečenství. V Libanonu, a zvláště v hlavním městě Bejrútu, bydlí i věřící jiných patriarchálních katolických církví: řečtí melchitě, arménští katolíci, syrští katolíci, chaldejci a latinští katolíci. To obohacuje křesťanský život v této zemi. V jistém smyslu povoláním Libanonu je právě tato univerzální otevřenost, a protože jsou zde i pravoslavné církve, jeho povoláním je ekumenismus. Protože jsem měl v minulosti příležitost setkat se v Římě se zástupci těchto církví, moje návštěva v Bejrútu posloužila k tomu, aby se obnovila pouta vzájemného uznání a přátelství.

To vyniklo zvláště při slave-ní eucharistické oběti v neděli 11. května, která duchovně shromáždila celý Libanon a celou církev v této zemi. Říká se, že se jí zúčastnili nejen katolíci křesťané a pravoslavní, nýbrž i mnoho muslimů. Libanon je totiž zároveň oblastí různých výrazů muslimského společenství – sunité, šíité, drúzové. Všichni vědí, jak libanonští muslimové po staletí žijí v hlubokém souladu s křesťany, a během mé návštěvy byla velmi zdůrazňována nutnost takového soužití, aby se uchovala národní a kulturní totožnost libanonského národa.

4. Cílem mé pouti bylo také posílit úsilí o takové soužití a zároveň prosit o mír. Libanon byl v posledních letech dějištěm strašlivé války. Celý její mechanismus je obtížné vysvětlit. Válka mezi libanonskými bratry, v níž měli rozhodující slovo vnější vlivy a síly. Skutečnost, že válka už skončila a že nastala doba smíření

a obnovy, je mimořádně důležitá. A nejen co se týká samého Libanonu, nýbrž i mnohem všeobecnějšího pohledu na situaci na Blízkém východě.

Libanon není velkou zemí. Leží v srdci Středního východu. Během své pouti, jako už i mnohokrát v posledních letech jsem se obrátil k celé oblasti středního východu, aby všechny země mezinárodního společenství daly pevné záruky míru v této zemi, která už tolik vytrpěla. Mír je v jistém slova smyslu základním posláním Libanonu. Má-li splnit své poslání, které vyvěrá ze samotné kulturní a náboženské složitosti, pak má tato země právo na to, aby jí pomáhali ti, kteří mohou mít vliv na mír na jeho území. Jen tak může být Libanon sám sebou, tj. může být zemí, v níž společně existují a žijí různá kulturní a náboženská společenství a vzájemně respektují svou totožnost.

5. Duchu Libanonu je cizí jakýkoliv fundamentalismus. Právě to jej odlišuje od ostatních zemí. Jejich společenský a politický život je silně podmíněn extremisty, kteří se často neprávem odvolávají na náboženství. Libanon je otevřená společnost. Přeji jejím občanům, jakož i sousedním zemím, aby mohla pokračovat spolupráce ve prospěch takové otevřenosti. Jen tímto způsobem totiž může Libanon naplnit své poslání v samé zemi i ve velké rodině národů a společenství Blízkého východu. Posílám toto přání prezidentu republiky, všem vládním představitelům a zároveň církvím, které jsou v Libanonu, jakož i různým komunitám islámského náboženství, a děkuji za velikou pohostinnost, kterou mi projevovali všichni, kteří spolupracovali na úspěchu apoštolské návštěvy.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 5,12–15

Toto praví Hospodin:

„Zachovávej den sobotní a svět' ho tak, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha.

Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn, ani tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj býk a tvůj osel, žádný tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě – aby si mohl odpočinout tvůj otrok a tvá otrokyně jako ty.

Pamatuj, žes byl otrokem v egyptské zemi, že Hospodin, tvůj Bůh, tě vyvedl odtamtud mocnou rukou a napřaženým ramenem. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys zachovával den sobotní.“

2. čtení – 2 Kor 4,6–11

Bratři!

Bůh, který řekl: »Ať ze tmy zazáří světlo!« zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři.

Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc nepřisovala Bohu a ne nám. Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se. Býváme bezradní, ale ne zoufalí. Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle.

Tak jsme my za živa stále vydáváni na smrt pro Ježíše, aby i Ježíšův život byl patrný na našem smrtelném těle.

Evangelium – Mk 2,23–28; 3,1–6

Jednou v sobotu procházel Ježíš obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“

Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“

Pokračování na str. 4

Myšlenka na neděli

JAK TO...?

Zamyšlení nad úryvkem Mt 2,23–3,6

Rozhlédl se po nich, zarmoucen tvrdostí jejich srdce

Počkej si na Ježíšovu družinu u cesty na pokraji obilního lánu. Prohlédni si dobře přicházející zástup. Všimni si, že Ježíše doprovázejí nejen jeho přátelé, ale i ti, kteří se netěší z Jeho příchodu. Brzy poznáš, co je sem přivedlo.

Ježíšovi učedníci jsou unaveni a hladoví. V Jeho společnosti nemyslí na své pohodlí. Řídí se Jeho doporučením a *nevzali si na cestu mošnu*⁽¹⁾. Posílí se jen tak za pochodu: zralé obilí jim nabízí možnost skrovného posilnění. Trocha zrn vydrolených z klasů, to je celý jejich oběd. Kdo by jim mohl závidět to hladové sousto?

A přece je tu někdo, komu se to nelíbí. Farizeové se nad tímto obědem chudých pohoršují. Místo aby hladovým nabídli něco ze svých bohatých zásob, odsuzují je a chtějí učinit Ježíše odpovědným za porušování Mojžíšova předpisu. *Jak to...?* ptají se s netajenou povýšeností. Není to však otázka, která by měla být položena spíše jim? **Jak to**, že nevidíte, že tu jde o základní lidskou potřebu, jak to, že jste nejen tak nevěšmaví, ale dokonce bezcitní?

Jejich jednostranný pohled pramení ze zatvřelosti jejich srdce. Je důsledkem úmyslu, který je přivedl do Ježíšovy blízkosti. Je to řeč pýchy, která nesleduje ani spravedlnost ani nápravu, ale vlastní nadřazenost. Oni nechtějí poznat Ježíše, nechtějí slyšet jeho pravdu. Nepřicházejí kvůli tomu dobrému a krásnému, co vychází z Jeho úst i z Jeho skutků. K tomu všemu jsou hluchí a slepí. Oni jen čekají ostražitě, kdy uvidí nebo uslyší něco, co se jim bude hodit do předem připraveného klišé. Oni ani nechtějí, aby Ježíš byl dobrý. Hodí se jim, jestliže nedbá zákona, a byli by nejraději, kdyby se rouhal Bohu. Není to smutné, když se někdo přibližuje k Ježíši jen proto, aby se utvrdil ve svém odmítavém postoji?

Kdykoliv se chystáš vyslovit slova kritiky, která tě pálí na jazyku, zkoumej pečlivě svůj postoj ke svým bližním. Nezveličuješ si jejich pochybení, aby vynikla tvoje domnělá spravedlnost? Raději neotevírej svá ústa, dokud si nejsi jist, že tě vede jen jedno jediné: dobrotivá láska chápajícího srdce.

Právě dobrota je to, čeho se Ježíšovým odpůrcům nedostává. Všimni si dobře, že bez dobrotivého a upřímného srdce nemožou ani správně chápat to, co dobře znají. *Nikdy jste nečetli...?* Četli, ale neporozuměli. Ačkoliv znají Písmo lépe než jiní lidé, nejsou schopni vnímat skutečný jeho smysl, který Bůh zjevil lidem. Samo vědění bez srdce, které není schopno spolupráce, protože *odumřelo* pýchou, je bez užítku, ne-li na škodu.

Vstup do synagogy, kde se lid sešel, aby slyšel Boží slovo, protože je právě sobota. Smí v den, který je Jemu zasvěcen, Bůh jenom promlouvat, nebo smí také prokazovat dobro? Mezi všemi, kteří se tu shromáždili, nachází Ježíšova pozornost právě toho, který Jej dnes nejvíce potřebuje. Ten nešťastník už léta strádá, protože mu *odumřela* ruka. Nic tak Ježíše nepřitahuje jako lidská bída. Nepokoušej se ji tedy zakrývat a zapírat sám sobě. Jen si přiznej, co vše ti *odumřelo*. Jinak se těžko dočkáš pozvání: *Vstaň a pojď doprostřed!*

Vychutnej napětí, které tu zavládlo. Pokloň se Ježíši, který je nejen Pánem soboty, ale i situace: *Je dovoleno v sobotu činit dobře, či zle?* Všimni si hlubokého ironického podtextu: **Dovolíte mi udělat to, co Bůh ukládá jako povinnost?** Divíš se, že neodpovídají? Tváří v tvář pravdě pyšný člověk oněmí. On totiž nestaví na pravdě, ale na smyšlence, která se mu před očima tak rozbujela, že již nic jiného vidět ani nemůže. To mu znemožňuje nejen správné poznání, ale především lásku.

Právě tato *tvrdost srdce zarmoutila* Ježíše nejvíce. Ona totiž způsobí, že fakty usvědčená a zaskočená pýcha sáhne po svém jediném argumentu, a tím je argument síly. K uhájení svého postavení je schopna jakéhokoliv bezpráví. Nediv se proto, že pýcha se tak pachtí po moci. Máš-li co do činění s následovníky farizeů, neslibuj si mnoho od dialogu a přesvědčivých důkazů. V rozhovoru s nimi neuspěl ani sám Ježíš. Spíše pros o zázračné uzdravení.

Zjistíš-li však sebemenší náznaky, že i tobě *odumírá* srdce, pospěš za Ježíšem, dokud je čas. On ví, že *máš svůj poklad v nádobě hliněné*. Představíš-li Mu svou bídu v upřímnosti, *Bůh, který řekl »Ať ze tmy zazáří světlo!« zazáří i ve tvém srdci, aby tě osvětlil poznáním Boží velebnosti, jak se zračí na Kristově tváři*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 10, 10

⁽²⁾ srov. 2. čtení 2 Kor 4,6

Odstraň trny, které bodají mé Srdce. Trny může odstranit láska. Miluj mne. Bud' mým balzámem. Přiváděj ke mně malé duše. Odstraň každý trn a nahrad' ho malou duší.

Opravdový život
v Bohu 3, str. 163

* * *

Potřebuji obětavé duše, které jsou ochotny obětovat se za druhé a stát se malými kříži. Žádná z těchto obětí nebude marná.

Tamt. str. 164

* * *

Pane, můj Bože, pozvedni mou duši z této temnoty do svého světla. Přijmi mou duši do svého svatého Srdce. Živ mou duši svým slovem; pomaz mou duši svým svatým jménem, připrav mou duši, aby slyšela, co říkáš.

Tamt. s. 183

* * *

Pohled' na svého Krále. Drž se toho, který tě zachránil. Vstup teď do mého svatého Srdce, ať tě úplně pohltí a udělá z tebe živý plamen horoucí lásky.

Tamt. 152

Svátek Nejsvětějšího srdce Ježíšova

Srdcem světa je člověk, srdcem člověka je láska, srdcem lásky je Bůh

Hořící keř Boží přítomnosti. Mojžíš před ním poznal Boží velebnost – musel zout svou obuv, zahalil před Božím majestátem svou tvář – ale stejným způsobem mu odtud vzešla laskavá Boží péče o jeho lid. O této lásce slyšíme v prvním čtení dnešního svátku: *Když byl Izrael ještě dítětem, zamiloval jsem si ho, z Egypta jsem povolal svého syna... Pouty laskavosti jsem jej táhl, provazy lásky, byl jsem pro něho jako rodiče, kteří tisknou kojence ke své tváři...* Takovou má Bůh lásku ke svému lidu. Taková je Boží láska k nám, kteří patříme k novému Božímu lidu! Tato božská a současně člověku blízká láska nám přichází na mysl, když mluvíme o Nejsvětějším srdci Ježíše Krista. V tom, jak se Boží Syn Ježíš Kristus stal člověkem, se v nejhojnější míře ukazuje Boží láska: svým vtělením se stal Boží Syn sám tělem. Ježíšovo Srdce je zářícím znamením této božské Lásky, která se vtělila. Ježíšovo Srdce, to je vykupitelská láska našeho Pána, kterou se světu zjevila láska trojjedného Boha. V 1. listu ke Korin-

ťanům vyzpíval Pavel hymnus lásky. Tady se dovídáme, že *láska je shovívavá, dobrotivá, nezávidí, nevychloubá se, nenadýmá, nemyslí na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží* (srov. 13,4nn).

Přesně taková, jak ji popisuje apoštol, je také láska Ježíše Krista. A on ji může popsat jen tak, jak ji přijal od Pána. *Hle, stojím u dveří a tluču*, říká Pán ve Zjevení (3,20). Jeho láska je shovívavá, má s námi trpělivost. Ačkoliv Petr Pána třikrát zapřel, ustanoví jej nevyšším pastýřem církve: *Pas mé ovce, pas mé beránky* (Jan 21, 15). Jeho láska neodplácí zlým. Na kříži se Pán modlil za své nepřátele; jeho láska se neroztrpčuje. Ve všem však chtěl splnit Boží vůli: *Otče, ne má, ale tvá vůle ať se stane* (Mt 26,39) – je to láska, která nikdy nehledala sebe samu. A tato láska je symbolizována Srdcem Páně.

Je to lidské srdce, Srdce Božího Syna Ježíše Krista, který se stal člověkem. Ježíš žil své lidství příkladným způsobem. V listu k Židům se říká, že *náš*

Velebněz není takový, že by nemohl mít soucit s námi, slabými. Vždyť byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu (4, 15).

V evangeliu se vypráví, že měl soucit se svým národem, protože *byl jako ovce bez pastýře* (Mk 6,34). A s jakou lidskostí se ujímá každého, kdo k němu přichází. Jediným slovem *dce-ro* zbavuje strachu ženu trpící krvotokem, která se tajně dotkla jeho roucha. Slovy *protože jí bylo mnoho odpuštěno, milovala mnoho*, řeší jistě choullostivou situaci, když hříšnice známá v celém městě smáčela jeho nohy slzami, líbala je, mazala vonnou mastí; a s otázkou *Ženo, nikdo tě neodsoudil?* propouští cizoložnici, která očekávala spíše tvrdé výtky, než slova: *Jdi a již nehřeš*. Ježíšovo Srdce, to je obraz a znamení lásky a lidskosti našeho Pána, jeho nanejvýš milující lidskosti. Je to lidskost Boha, který se stal člověkem, který poznal utrpení a smrt, je to láska vtěleného Boha, který vzal utrpení a smrt na sebe, aby je pro nás proměnil ve věčný život u Boha.

-š-

Tři síta

Jednoho dne přišel za Sokratem jeho žák celý vzrušený. „Slyšel jsi, Sokrate, co udělal tvůj přítel?“

„Okamžik,“ přerušil jej mudrc. „Prosil jsi to, co mi chceš říct, třemi síty?“

„Třemi síty?“ podivil se žák.

„Ano, můj milý, třemi síty. Podívej se nejdříve, zda to, co mi chceš říct, projde třemi síty. První síto je *pravda*. Prozkoumal jsi, zda všechno, co mi chceš říct, je pravda?“

„Ne, ale slyšel jsem to vyprávět a...“

„Ale jistě jsi to prosil druhým sítem. To síto je *dobrota*. Je to, co mi chceš vyprávět, i když se to neukázalo jako pravdivé, alespoň dobré?“

„Ne, právě naopak,“...“ odpověděl podrážděně žák.

„Aha,“ přerušil jej Sokrates. „Tak vezmi alespoň třetí síto a ptej se, zda je to *pořádné*, abys mi vyprávěl to, co tě tak vzrušuje!“

„Nutné to právě není...“

„Jestliže tedy to, co mi chceš vyprávět,“ řekl mudrc s úsměvem, „není ani pravdivé, ani dobré, ani nutné, nech to raději zahrabat a neobtěžuj mě s tím!“

*

Jedna selka nesla na trh kilo másla, aby si koupila kilo rýže. Brzy našla stánek a obchod proběhl docela hladce. Za hodinu se však vrátila celá vzrušená: „Poslyšte, tomu kilogramu rýže chybí celých 50 gramů.“

„Jak je to možné,“ divil se kupec. „Já jsem to kilo rýže vyvážil tím máslem, které jste mi přinesla.“

← Liturgická čtení – pokr. ze str. 3

A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!“

Ježíš opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutou rukou. Dávali na Ježíše pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On tomu člověku s ochrnutou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed.“ Pak se farizeů zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztáhni ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

Neposkvrněné srdce Panny Marie

13. červa 1917 při druhém zjevení ve Fatimě řekla Panna Maria tato oblažující slova: „Ježíš chce založit ve světě úctu k mému Neposkvrněnému srdci. Kdo je bude uctívat, tomu slibuji spásu. Tyto duše budou mít u Boha přednost jako květy, které já přinesu před jeho trůn.“

Zajisté platí pro nás všechny to, co pak řekla Matka Boží Lucii, pokud budeme poslušni jejích poselství: „*Neztrácej odvahy. Já tě nikdy neopustím, Moje Neposkvrněné srdce bude tvoje útočiště a tvoje cesta, která tě vede k Bohu.*“

Podobně jako při prvním zjevení roztáhla nyní Matka Boží své ruce. Vyšel z ní proud světla, ve kterém děti samy sebe viděly v Bohu. Před pravou rukou bylo vidět Srdce, obklopené ze všech stran tmovou korunou. Děti poznaly, že je to Neposkvrněné srdce Panny Marie, které je zraňováno mnoha hříchy světa a touží po pokání a dostiučinění. Lucie k tomu připojuje tuto úvahu: „Zdá se mi, že toto světlo mělo dát našim duším poznat Neposkvrněné srdce Panny Marie a vlít nám současně zvláštní lásku k němu... Skutečně jsme od toho dne chovali vroucí lásku

k Neposkvrněnému srdci Panny Marie.“

Co lepšího můžeme udělat, když slyšíme tuto zprávu, než vyprošovat i pro sebe milost hluboké vnitřní lásky k Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Je to jistě velká milost, kterou nám Pán dá, jestliže o ni budeme prosit.

Mariino Srdce se nazývá *Neposkvrněné*. Na Marii se splnilo prastaré zaslíbení z 1. knihy Mojžíšovy, že *potomstvo Ženy rozdrtí hlavu hada. Potomstvo Ženy*, to je Ježíš Kristus, ale i my křesťané jsme Kristus, jsme údy těla, jehož On je Hlavou. Od prvopočátku je Mariina neposkvrněnost *velkým znamením*, že Bohu nepřátelské síly budou poraženy. Maria svým zcela svobodně vysloveným *fiat* porazila nepřitele lidského rodu, který svedl Evu k neposlušnosti.

Tím, jak Duch svatý představuje světu Pannu Marii jako Neposkvrněnou, *Immaculata*, a zářící, oznamuje nanejvýš náhorně vítězství *potomstva Ženy* nad hadem, nad smrtí a peklím. V Mariině neposkvrněné čistotě se skrývá původní čistota přírody z ráje a bohatěji než dříve vytryskl životodárný pramen, jehož časným znamením jsou Lurdy. Tam Maria oznámila své jméno: *jsem Neposkvrněné početí*, jméno, které je tajemstvím a současně jejím časným i věčným povoláním, osudem, kterým se vyznačuje její osoba.

Maria nás chce přitáhnout ke svému *Srdci*. Toto *Srdce* je dokonalým Božím dílem. Když se tedy zasvěcujeme jejímu Neposkvrněnému srdci, tak jak již papež Pius XII. učinil při zasvěcení celého světa, i my se vracíme k původnímu řádu. Jsme vyňati ze sféry moci Odpůrce a postaveni do oblasti moci Panny Marie a jejích andělů. Ziskáváme podíl na Mariině neporušenosti, řádu a lásce, a tedy na ráji, po kterém dnešní člověk touží, který však nespočívá v účasti na pozemských dobrech, nýbrž ve vnitřní celosti, jednotě a plnosti vnitřního zdraví celé osoby. To předpokládá naše osobní odevzdání a sebeobětování, naše vnitřní obrácení, které se obnovuje při denní modlitbě růžence.

Tak máme jistotu, že Neposkvrněné srdce Panny Marie je pro nás útočištěm i v těch nejtemnějších dnech. V tom Srdci je nám již nyní darováno nebe. Jí jakožto Vítězky nad hadem je svěřen mír, takže nás z pověření svého Syna může ujistit: žádná moc na světě to nemůže odvrátit: **moje Neposkvrněné srdce bude triumfovat.**

Z poselství Svatého otce k 80. výročí 1. zjevení ve Fatimě

U příležitosti 80. výročí fatimských zjevení zaslal Jan Pavel II. zvláštní poselství biskupu Serafimu de Sousa e Silva v Leiria – Fatimě v Portugalsku. V tomto svém poselství mimo jiné říká:

»Poselství Svaté Panny adresované lidstvu za současných okolností stále zaznívá ve své plné prorocké síle a vyzývá nás k vytrvalé modlitbě, vnitřnímu obrácení a k všeobecnému úsilí na odčinění hříchů vlastních i hříchů celého světa.

Když myslím na četné poutníky, kteří se při této příležitosti odebrali do Fatimy, aby zde vyjádřili Marii svou úctu a své pevné rozhodnutí odpovědět na její

mateřskou starostlivost, chci se připojit k společné modlitbě, abychom prosili o přímluvu tu, která nám dala vtělené Slovo a podílela se významně na jeho vykupitelském díle.

V této tíživé hodině se na ni obrácíme s důvěrou a prosíme ji, aby vedla naše kroky ve šlépějích Kristových. Kéž Maria, Matka Vykupitele, zůstává stále viditelnou Matkou nás všech. Kéž *pokorná Dívka z Nazareta*, která obětovala světu před dvěma tisíci lety vtělené Slovo, vede lidstvo do nového tisíciletí vstříc k Němu, který je *pravé Světlo, které osvěcuje každého člověka.*«

VIS (290)

*Ty jsi brána milostí,
ty jsi brána milosrdenství,
brána, která se nikdy
nezavírá.*

*Ale pamatuj,
obdivuhodná Královno,
že za všechnu svoji
důstojnost vděčíš nám,
hříšným lidem.
Neboť kdo tě udělal
Matkou Boží,
schránkou božského Dítěte?
Byly to hříchy
nás ubohých lidí.
Jak by ses mohla nazývat
Matkou milostí
a Matkou milosrdenství,
kdyby nebylo naší bídy?
My potřebujeme milost
a milosrdenství,
naše bída tě učinila
bohatou.*

*Naše provinění tě
vznamenala.
Obrať k nám své
milosrdné oči!
Měj dobrotivé srdce
pro každého ztroskotance.
Který hříšník by nenašel
novou odvahu
pro tvou nevyčerpatelnou
dobrotu?
Když na tebe myslím,
zaplavují mě slzy radosti.
Tvé jméno je v mých ústech
a v mém srdci
jasné jako světlo
a sladší nad med.
Nejsi Královna
milosrdenství?
Jak často jsi od nás zahнала
nepřítele!
Jak často jsi pro nás u Boha
vyprosila slitování!
Obrať se k nám
a nezapomeň na nás!*

Jindřich Seuse (†1366)

* * *

*Zasvěť se
Neposkvrněnému srdci
Panny Marie.
Modlete se denně růženec.
Čiňte pokání
o mariánských sobotách.*

»Allah iuberekum« – Bůh vám žehnej

O návštěvě Jana Pavla II. v Libanonu v květnu 1997

S tímto biblickým pozdravem vstoupil Jan Pavel II. na půdu Libanonu, když ji nejdříve políbil. Předložily mu ji v košíčku dvě děti v charakteristických krojích, doprovázené dalšími dětmi s košíky plnými květů. Celý Libanon se zastavil, aby mohl spatřit papeže a naslouchat jeho prvnímu poselství. Sledoval jej pak krok za krokem na jeho pouti k prezidentskému paláci v Baabdě, kde se setkal s představiteli státu a s hlavami muslimských náboženských společenství. Starobylé i moderní město byl celé ve svátečním hávu. Bejrut Maronitů, řeckých Mekitů, Arménů, křesťanů chaldejských i latinských se setkal v bratrském objetí spolu s bratry jiných vyznání, aby srdečně přivítal poutníka smířením a míru. Město se čtyřmi diecézemi a apoštolským vikariátem, které ode dnů své Kalvárie umělo čekat proti vši lidské naději na bílé a radostné vzkříšení. Nyní

tento den vrcholí a celá libanonská země tone v květech.

Libanon je více než jen země, Libanon je poselství. Tento text je částí poselství Jana Pavla II., které poslal na videozáznamu 25. května 1990 patriarchům a biskupům, kteří se sešli v sídle patriarchy v Bkére. Je napsán arabsky a francouzsky na velikých tabulích, na kterých dominuje bílá papežova postava, žehnající Libanonu. Nekonečné zástupy lidí lemují papežovu cestu. Děti s vlaječkami střídavě papežskými a libanonskými, mládež v tradičních krojích a nesmírné množství lidí.

Mezinárodní letiště, několik kroků od moře, již nenese stopy války, která trvala šestnáct let: od 13. dubna 1975 do 22. května 1991. Byl znovu obnoven národní i mezinárodní život, léta bojů a pláče vstoupily do historie země, která se dívá do budoucnosti s obnovenou nadějí. Ihned po příletu vzpomněl Jan Pavel II. na mezipřistání, které zde učinil Pavel VI. 2. prosince 1964, když cestoval do Bombaje na 38. mezinárodní eucharistický kongres. Demonstroval tak lásku, jakou chová Svatý stolec k této zemi. „Dnešní polibek libanonské půdě je znamením přátelství a úcty. Přicházím do vašeho domu, milí obyvatelé Libanonu, jako přítel, který jde navštívit lid a chce jej podpořit na jeho každodenní pouti. Přicházím, abych povzbudil bratry a sestry této pohostinné země s prastarou duchovní a kulturní tradicí, která touží po nezávislosti a svobodě.“

Kolik myšlenek a pocitů vložil papež do těchto prvních slov svého pozdravu. Jaká vnitřní radost je provázela, když Jan Pavel II. se díval do dálky a otevíral tak před Libanonci

průzor do budoucnosti: „Na prahu třetího tisíciletí, aby Libanon uchoval své osobité bohatství a identitu, musí se otevřít realitě moderní společnosti a zaujmout své místo ve velkém orchestru národů.“

Jan Pavel II. se díval z přítomnosti k zítřkům, ale zahleděl se také z přítomnosti k minulosti a připomněl léta hrozné války, která stála statisíce lidských životů. „S celou církví jsem pozorně sledoval obtížné období libanonského lidu a spojil jsem se v modlitbách s utrpením, které musel snášet.“ Svatý otec pak připomněl četné intervence, s nimiž se obracel na mezinárodní společenství, aby „pomohlo Libanoncům obnovit mír na mezinárodně uznávaném libanonském teritoriu a podpořilo jeho obnovu jako společnosti spravedlnosti a bratrství. Připomenul nesčetné rozdělené rodiny, občany přinucené odejít do vyhnanství a skutečnost, že lidé, kteří i přes rozdílnost náboženství a kultur žili tak dlouho společně, byli najednou rozděleni a postaveni proti sobě.“

Jan Pavel II. pak vzdal poctu těm synům a dcerám této země, kteří byli v obtížném období války „příkladem solidarity a bratrství, odpuštění a lásky a dali při tom v sázku svůj vlastní život“, především pak četným ženám matkám, které byly „podporovatelkami jednoty, vychovatelkami k míru a soužití a neúnavnými udržovatelkami dialogu mezi různými lidskými skupinami a generacemi“.

Novému Libanonu přál Jan Pavel II. mír a bratrské smíření. „Již nikdy nesmí mít násilí vrch nad dialogem, strach nad důvěrou, zášť nad bratrskou láskou.“ V závěru pak naznačil klíč křešení sociálně politických otá-

zek: „...podmínkou, která musí předcházet každou efektivní demokratickou akci, je spravedlivá rovnováha mezi různými silami národa podle principu subsidiarity, který vyžaduje, aby se každý podílel svou odpovědností na rozhodování. „Veřejná věc“ musí být založena na „dialogu a na pevném úmyslu neupřednostňovat partikulární zájmy k udržení privilegií, nýbrž dbát, aby každá aktivita byla službou bratřím bez ohledu na kulturní a náboženské rozdílnosti“.

Jan Pavel II. pak připomenul historický a eklesiologický význam biskupského synodu, který byl svolán 12. června 1991 a uskutečnil se v době od 26. listopadu do 14. prosince 1995 ve Vatikáně. „Dnes jsem přišel, abych spolu s vámi slavil závěrečnou fázi tohoto synodálního shromáždění. Přináším katolíkům a křesťanům ostatních církví výsledek práce biskupů v apoštolské exhortaci *Nová naděje pro Libanon*. Tento dokument není závěrečnou tečkou, nýbrž výzvou všem Libanoncům, aby otevřeli novou stránku svých dějin.“

Tento dokument pak papež slavnostně podepsal večer 10. května při setkání s libanonskou mládeží v bazilice Naší paní Panny Marie Libanonské v Harisse.

Papežova cesta do Bejrutu byla dlouhá deset kilometrů. V papamobilu jej doprovázel maronitský patriarcha Sfeir. Projížděl čtvrtěmi šiitů, sunitů a křesťanů až k prezidentskému paláci. V Baabdě mu starosta předal symbolicky klíče od města. Oficiálního setkání v paláci se kromě vládních činitelů účastnili také zástupci muslimských sunitů, šiitů a drúzů. Na jedné muslimské mešitě viselo bílé plátno s výmluvným nápisem: *Vítáme knížete míru a lásky.*

Podle L'Osservatore Romano
11. 5. 1997

Drahá mládeži, nebojte se toho, když se k vám připojí ve vašem každodenním životě Ježíš Kristus jako k emauzským učedníkům. On vás doprovází v soukromém i církevním životě a vlévá vám svou naději. Kristus vám důvěruje, protože jste odpovědni za svou vlastní existenci i za existenci svých bratří a sester, za budoucnost církve a budoucnost své země. Dnes i zítra vás Ježíš zve, abyste opustili své vlastní cestičky a vydali se na cestu s ním, spojení se všemi věřícími katolické církve a všemi lidmi vašeho národa. Změny, po kterých toužíte ve své zemi, vyžadují především změnu ve vašem srdci.

S projevu Sv. otce k libanonské mládeži

VÝZVA MATKY TEREZY A KARDINÁLA GAGNONA

Letos v květnu začalo růžencové a postní tažení na zvláštní úmysl našeho milovaného Svatého otce, papeže Jana Pavla II., a za slavnostní vyhlášení mateřského prostřednictvím Panny Marie jako Spoluvykupitelky a Přímiluvkyně.

Prosíme o Vaši velkorysou spolupráci: Zsvětme se naší společné Matce!

Každý se denně pomodlene aspoň jeden růženec a obětujeme všechny možné způsoby postu a obětí, konejme adorace. Vykonejme to na podporu našeho Svatého otce, papeže, který je TOTUS TUUS — celý

Mariin, a pro vyhlášení tohoto mariánského dogmatu.

Prosíme také, předávejte dále tento úmysl všem mariánským skupinám a synům a dcerám Neposkvrněného srdce Panny Marie. Naše nebeská Matka se nedá ve velkorysosti předstihnout!

Podepsáni:

Matka Tereza, M.C., Kalkata, Eduard kardinál Gagnon, prezident papežské komise pro Mezinárodní eucharistické kongresy, Dr. Mark Miravalle, profesor teologie a mariologie, Františkánská univerzita Steubenville.

Většina našich čtenářů jistě odebírá měsíčník MK Report, který v čísle 4/1997 přinesl rozhovor s Dr. M. Miravalem „Páté mariánské dogma?“

Matice cyrilometodějská vydala brožuru téhož autora „Maria: Spoluvykupitelka, Prostřednice, Přímiluvkyně“. Doporučujeme našim čtenářům, aby si ji objednali (96 stran, 35 Kč); svými bohatými citacemi projevů papežů a církevních Otců, které se jinde nedají získat, rozšíří vaše znalosti a podnítl k větší lásce a úctě k Matce Boží. K tomuto tématu se ještě vrátíme.

-jv-

S O S

Letos na svátek Neposkvrněného srdce Panny Marie 7. června se uskuteční v Praze koncert americké skupiny KISS. Jeden rockový magazín nazývá tuto skupinu „démoni chrlicí oheň rock and rollového pekla“ a sám producent pan Bob Ezrin označuje tyto hudebníky za „symboly rozpoutaného zla a nevázané smyslnosti“. Název skupiny KISS (česky políbek, nebo dotek; ptám se: čí, koho?) je zkratkou Kings In Satanic Service (Králové ve službách Satana) a to napovídá mnoho.

Kdyby křesťanští rodiče viděli své děti přicházet domů se Satanskou biblí nebo podobnou literaturou, drtivá většina z nich by jim tyto démonické předměty zabavila a zlikvidovala. Mnoho dnešních rockových skladatelů a jejich interpretů otevřeně svědčí o působení zlých mocností, ale nezdá se, že by to někoho vzrušovalo.

A zdá se, že nás vzrušují jen stoupající ceny či krádeže v bankách, a to se pak ještě spokojíme s kritikou, nadáváním, případně nějakou peticí či rezolucí. Co kdybychom zkusili napsat a podepsat se pod petici směrem k Bohu a využít zkušeností izraelského národa i našich zkušeností nedávných?

S podporou kardinála Tomáška se u nás v r. 1988 rozšířilo

hnutí modliteb mj. za obsazení biskupských stolců; tyto prosby byly splněny. Přišel i listopad 1989. Jenže potom jsme jaksi přestali mít čas na modlitbu...

Máme dva a půl roku do vstupu do 3. tisíciletí. Kolem sebe vidíme aktivitu všech možných proudů a směrů hnutí NEW AGE, sekt, východních spiritualit, všech možných systémů a falešných proroků. Jsme stále uspávání tělem, světem a ďáblem, média nabízejí návody a pseudonávody, přímo či nepřímo nabízejí kulturu smrti. Co kdybychom zkusili následovat Mojžíše: když měl ruce vztaženy, Izraelité vítězili. Tato doba potřebuje lidi modlitby. Lidi živé a pevné víry v Boha, který nás nekonečně miluje a posílá tolik nových proroků... i Ježíšovu Matku. A ta

všude říká, že potřebuje naše modlitby, modlitby srdcem. Nemodlit se jenom za sebe, ale za všechny ty, kterým chce Bůh pomoci, a touží, abychom se stali nástroji jeho lásky. Abychom nemilovali své bližní jenom prázdným mluvením o lásce, ale skutkem: tímto skutkem je i naše modlitba a obět.

Ve Fuldě byl před rokem ohlášen podobný koncert, jaký se má konat v Praze 7. června. Tato zpráva vyburcovala tamní katolíky k usilovným modlitbám dnem i nocí a stala se neuvěřitelná věc: Přes mimořádnou reklamu se na koncert dostavilo jen pár mladých lidí...

Zázraky se dějí i dnes, ale schází víra. „Věřim! Pane, pomoz mé nevěře!“ Jsem přesvědčen, že se najde mnoho, mnoho lidí, zvláště mladých, které satanova drzost vyprovokuje k akci: V duchu smíru se ve svých farnostech přijdou poklonit eucharistickému Kristu už v předvečer koncertu, na slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova, a pak i na svátek Neposkvrněného srdce Panny Marie. „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“

Podle dopisu M. Ch.

65. NAROZENINY KARDINÁLA VLKA

Za dar 65 let života poděkoval v sobotu 17. května dopoledne pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě. Kolem oltáře se se svým arcibiskupem shromáždili pražští pomocní biskupové spolu s apoštolským nunciem Giovannim Coppou, kněží arcidieceze, opati a provinciálové řeholních společenství. Bohoslužbu kardinál Vlk uvedl slovy: „Přišli jsme, abychom děkovali Pánu, protože život každého člověka je velkým Božím darem, za který se sluší děkovat.“ Dále pokračoval, že je dobře, když je díky vyjádřen společným hlasem shromážděné obce, protože člověk někdy cítí, že sám poděkovat nestačí. V závěru pan kardinál vyjádřil všem své poděkování zejména za modlitby a zmínil svou zkušenost z listopadu 1994, když při svém jmenování kardinálem seděl v aule Pavla VI. ve Vatikánu a četl se úryvek z 1. listu apoštola Petra: „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas“ (1 Petr 5,6). Při svatodušní vigílii, která byla posledním bodem programu svátečního dne, pak vyzval ke společné „pro-rocké odpovědnosti“ celé církve.

Pozn. red.: Redakce Světla blahopřála panu kardinálovi dopisem a ujistila ho o svých modlitbách, k nimž se připojují i naši čtenáři.

POSELSTVÍ DO CANNES

Arcibiskup John P. Foley, předseda papežské rady pro sociální komunikaci, zaslal poselství k 50. ročníku filmového festivalu v Cannes. V poselství apeluje na odpovědné pracovníky na všech úrovních, aby si byli vědomi své odpovědnosti vzhledem k velkému vlivu, který mají na široké masy. Poslání, které by měli plnit, je ve stále zřetelnějším poselství míru a tolerance a v obnově hodnot založených na lidské důstojnosti, kterou člověku propůjčil jeho Stvořitel. VŠ

Po stopách svatého Vojtěcha

Svatý Vojtěchu, náš patrono, ochránce naší vlasti, oroduj za nás. Tato slova a melodie, s níž jsou zpívána, mě doprovázely při mé návštěvě České republiky u příležitosti milénia smrti sv. Vojtěcha.

Životní pout' biskupa – mučedníka

Sv. Vojtěch z rodu Slavníkovců se narodil r. 956 v Libici na území dnešní diecéze Hradec Králové. V mladém věku se stal biskupem a byl prvním Čechem, který usedl na pražský biskupský stolec. Jeho pastýřská služba se však ukázala nadměrně obtížná, takže v krátkém čase musel opustit město. Odešel do Říma a tam na Aventinu vstoupil k benediktínům. Biskup a mnich poslušný apoštolskému stolci prohlásil, že je kdykoliv připraven vrátit se do Prahy, jestliže jej papež o to požádá. Když se situace v Praze poněkud zlepšila, požádal jej nástupce sv. Petra, aby se vrátil do Prahy. Poslechl. Ale šlo jen o přechodné zlepšení. Biskup Vojtěch byl znovu vyhnán. Odešel tedy do misijních území, aby hlásal Krista těm, kteří jej ještě neznají.

Strávil nejprve nějaký čas v pannonských rovinách na území dnešního Maďarska; pak na pozvání Boleslava Chrabrého pobýval nějaký čas u jeho dvora. Moravskou branou putoval do Hnězdn, nejen aby využil královy pohostinnosti, ale aby odtud podnikl další misijní práci. Tentokrát jej misijní horlivost zavedla na pobřeží Baltického moře, kde se chystal zvěstovat Krista pohanským Prusům. A bylo to právě u Baltu, kde našel mučednickou smrt, jak správně podtrhuje Giovanni Canapario v oficii liturgické připomínky. Boleslav Chrabrý za vysokou cenu vykoupil jeho ostatky a uložil je v Hnězdně.

Vojtěchův význam pro Evropu

V té době křesťanského středověku měly ostatky křesťanských mučedníků velký význam i pro občanskou společnost. Tak tomu bylo i se sv. Vojtěchem. Díky jeho ostatkům vznikla v Hnězdně první polská metropole a piastovské Polsko vstoupilo do rodiny evropských národů. **Mučednická smrt sv. Vojtěcha se stala základem církve a státu v piastovských zemích.** Dnes se ostatky sv. Vojtěcha nacházejí nejen v Hnězdně, ale také v Praze v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Bylo správné, že dříve, než jsem přijal pozvání polských biskupů, abych se odebral do Hnězdn, navštívil jsem Českou republiku. *Svatý Vojtěchu, náš patrono, ochránce naší vlasti, oroduj za nás.*

Nepochybně první vlastí sv. Vojtěcha jsou Čechy a zvláště pak městečko Libice, kde se narodil a kde dodnes existuje sídlo jeho rodu, knížat Slavníkovců. První vlast sv. Vojtěcha, jeho rodná země, kde díky svým rodičům přijal křest, je první zastávkou mé pastorační cesty u příležitosti milénia. Můžeme říci, že **Polsko bylo jeho druhou vlastí, zemí, kde přijal druhý křest, křest mučednické smrti, skrze kterou se narodil pro vlast nebeskou,** kam putoval hrdinně 41 let své pozemské existence. Stal se biskupem v mládí a v mládí dozrál pro nebeské království.

Tato jeho osobní pout', cesta mučedníka, patrona Čech i Polska, má po tisíce let pro nás věřící i pro celé lidstvo, putující po této zemi, veliký význam. Díky pozemské pouti sv. Vojtěcha, díky jeho mučednictví se můžeme znovu začíst do dějin celého evropského konti-

nentu a zvláště pak kontinentu středoevropského. To je význam oslav milénia, kterých se účastnili představitelé episkopátu ze všech evropských národů s vědomím váhy, jakou měl Vojtěch pro duchovní dějiny Evropy.

Vstup do oslav milénia

Děkuji ze srdce ještě jednou vládě a episkopátu České republiky za pozvání, se kterým se na mne obrátili, abych se zúčastnil oslav milénia sv. Vojtěcha. Děkuji panu prezidentu Václavu Havlovi za jeho slova, která dobře vyjádřila význam misie velkého biskupa. Děkuji panu kardinálu Miloslavovi Vlkovi a všem biskupům České republiky za organizaci oslav milénia.

Jak bych mohl nevzpomenout zvláště zesnulého kardinála Františka Tomáška, jehož hrob jsem mohl v pražské katedrále navštívit? Jemu musíme poděkovat za iniciativu *Desetiletí duchovní obnovy* zaměřené na milénium smrti sv. Vojtěcha.

Chci také poděkovat biskupu Karlu Otčenášskovi, děkanu českého episkopátu, který zorganizoval oslavy ve své diecézi Hradec Králové, kde se sv. Vojtěch narodil. Bylo to velmi vhodné, že právě v místech spojených se světcovým mládím se konala mše svatá pro mládež z Čech a Moravy i sousedních zemí, která svým způsobem **reprezentovala mládež celé Evropy.**

Stejně bohatý byl význam setkání s řeholníky a řeholnicemi, kteří se spolu s nemocnými shromáždili v benediktinském arcipatství v Břevnově v Praze, které založil sám svatý Vojtěch. Po dlouhé a tvrdé zkoušce komunistické diktatury **prožívá nyní zasvěcený život své nové jaro,** jak to evi-

dentně dokazuje přítomnost mladých povolání po boku stárnocích řeholníků a řeholnic. Břevnovské opatství a zvláště opat Anastáz, velmi známý, pokračují v práci na roli tradice velké benediktinské rodiny, bohaté na zásluhy v celé Evropě, nejen pokud jde o liturgický a řeholní život, ale také pokud jde o národní kulturu.

V neděli 27. dubna se shromáždilo ohromné množství věřících ke mši svaté v Praze, a to na stejném místě, kde jsem před sedmi lety, těsně po pádu komunismu, mohl poprvé slavit eucharistickou obětí na české půdě. Odpoledne se pak uskutečnilo poslední setkání, společná eumenická modlitba v katedrále, po níž následovala návštěva ostatků sv. Vojtěcha, které odpočívají vedle ostatků sv. Václava. Katedrála je velkou národní svatyní celých Čech. Ekumenické modlitby se zúčastnila všechna křesťanská vyznání, která žijí v českých zemích. Všichni společně s papežem cítili **naléhavost sjednocení křesťanstva,** jehož přesvědčeným a pilným ochráncem byl sv. Vojtěch. Děkuji Bohu za toto setkání a za slova, která pronesl předseda Rady církví v České republice, dr. Smetana, představitel tradice českých bratří.

Když mě prezident Václav Havel vítal v r. 1990 na pražském letišti, řekl tato památná slova: „Nevím, zda vím, co je zázrak, ale skutečnost, že mohu v Praze přijmout papeže, je jistě zázrak.“ Mluvil o zázraku ve smyslu morálním a narážel tak na zhroucení totalitního komunistického systému, který tak dlouhý čas utlačoval různé národy východní Evropy. Můžeme říci, že tato moje návštěva spojená s milénium sv. Vojtěcha je jakoby pokračováním tohoto morálního zázraku. Proto s žalmistou volám k Pánu: *Návěky chci děkovat za to, co jsi učinil* (Ž 52,1).

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

„Zázrak slunce 13. října“

Celé Portugalsko s napětím očekávalo 13. říjen, den, kdy se měl stát slíbený zázrak. Děti byly klidné a důvěřovaly. Byly přesvědčeny o tom, že nebeská Paní je nezkłame. Do Cova da Iria přišlo asi šedesát až sedmdesát tisíc lidí.

Podle Luciiných zpráv se při tomto setkání odehrál následující rozhovor:

Lucie: „Kdo jste a co ode mne chcete?“

„Jsem Královna růžence. Chci, aby se na tomto místě postavila kaple na mou počest. Dále je třeba pokračovat v denní modlitbě růžence. Jestli bude splněna tato prosba, válka skončí a vojáci se brzy vrátí domů. Lidé ať se polepší a vyprošují odpuštění pro hříšníky.“ Při těchto posledních slovech zahalil tvář Svaté Panny stín hlubokého smutku a naléhavým hlasem vyslovila hluboce do srdce se vrývající slova, která měla být posledními a současně i tvořit jádro fatimského poselství: „Ať lidé víc neurážejí Pána, který je už dost urážen!“

Ještě jednou rozevřela nebeská Paní své ruce. Světelné paprsky, vyzařující jí z rukou, se prodíraly k nebi směrem ke slunci. Potom bylo šedesát tisíc lidí svědky zázračného divadla, „zázraku se sluncem“.

Podle zkráceného vyprávění očitého svědka dr. José Matiu Proenca de Almeida Garety, univerzitního profesora v Coimbre, „zázrak se sluncem“ vypadal takto: „...Byly skoro dvě hodiny odpoledne. Na hlavy čekajících se lil déšť jako z konve. Sluneční paprsky pronikly těžkými mraky. Oči všech

jakoby magneticky přitahovány pohlédly na slunce. Slunce vypadalo jako kotouč s jasnými obrysy, zářící, ale ne oslepující. Mělo jasnou třpytivou světlost, připomínající lesk perly. Vypadalo jako lesknoucí se kolo, vyřezané ze stříbrného obalu mušle. Nemělo přitom ani stopu podobnosti se sluncem, které prosvítá mlhou nebo mlžným oparem. Sluneční kotouč nebyl nevýrazný nebo zahalený, ale jasně se odlišoval od svého pozadí a okolí. Tento výrazný a zářící kotouč se zdál být v divokém pohybu. Točil se neslýchanou rychlostí okolo vlastní osy, odpoutával se od oblohy a krvavě červený se blížil k zemi s hrozbou, že všechno rozdrtí pod svou žhavou vahou. Byly to strašné okamžiky!...“ Jiní svědkové říkali: „Hrůzostrašně ječelo velké množství hlasů. Potom křičeli jeden přes druhého: Zázrak!... Věřím v Boha!... Ave Maria... Bože můj, milosrdenství...“ Lidé se vrhali na kolena do bláta a hlasitě se modlili.

Toto divadlo trvalo dobrých deset minut. Vidělo je asi šedesát tisíc lidí, věřících i nevěřících, jednoduší sedláci i vzdělaní měšťané, vědci, novináři. A ti zažili zázrak bez jakékoliv přípravy, neovlivnění zvoláním děvčete: „Podívejte se na slunce!“ *

Děti podle své výpovědi viděly potom i sv. Rodinu, jak jim to Matka Boží přislíbila. Církevní místa i nadále zachovávala zdrženlivé stanovisko. K událostem se předběžně nevyjadřovala. Až po dlouhých a důsledných zkoumáních nejprve místním farářem, potom komisí vzdělaných a zbožných kněží, později samým biskupem z Leirie Msgre José Alve-

sem Correirou da Silva byl vynešen výrok o zjeveních ve Fatimě.

13. října 1930, přesně třináct let od posledního zjevení, leirijský diecézní biskup, kam Fatima patří, vyhlásil slavnostně před více sto tisíci poutníky v Cova da Iria, že Panna Maria se zjevila třem malým pasáčkům a že uctívání „Naší milé Paní z Fatimy“ je úředně schváleno církevní vrchností.

„Zjevení se Matky Boží ve Fatimě je jednou z největších událostí 20. století. V době, kdy v Rusku docházelo k velkému odpadu od Boha, přinesla Matka Boží poselství o možnosti pokání a znovuzrození Ruska. Matka Boží přitom vyzvala křesťany celého světa k modlitbám za Rusko.“ Tato slova nepocházejí ani od jednoho z členů Modré armády nebo Apoštolátu Fatimy, ani od příslušného fatimského biskupa, ale jsou to slova ruských ortodoxních křesťanů, laiků i kněží, kteří se 1. října 1978, tj. už po smrti papeže Lucianiho (Jana Pavla I.) pozoruhodným dopisem obrátili na nového – ještě nezvoleného – papeže. V listu hovoří o své nouzi, o své naději, kterou přechovávají k nástupci sv. Petra, a jednu část listu věnují událostem ve Fatimě. (Celý list byl uveřej-

něn v časopise „Pro fratribus“ č. 4/79.)

Vzpomínání pravoslavní křesťané dále pokračují: „Výzva Matky Boží na adresu křesťanů – modlit se zvlášť za Rusko – se nám zdá být významná; svědčí především o tom, že pro Matku Boží neexistuje rozdělení křesťanů, ale že pravoslavní i katolíci, děti jednoho Otce, jsou i údy Kristova těla a že tato jednota stojí nad všemi míněnými a názory. V časech pronásledování se křesťanská láska musí projevit zejména ve společenství s pronásledovanými.“

Je pozoruhodné, že fatimské poselství našlo v srdcích pravoslavních křesťanů pevné místo přes obrovské překážky v informačních možnostech a s tím spojeným rizikem. Jestli je totiž v SSSR někdo přistižen, že něco ví o Fatimě a rozšiřuje o tom informace, hrozí mu těžký trest a vězení.

(Pokračování příště)

Poznámky:

* Srovnej Gonzaga da Fonseca: Maria mluví k světu, str. 93 a násl.; autor poznamenává: Dívka neměla v úmyslu upoutat pozornost lidí na slunce, protože si ani neuvědomovala jejich přítomnost. Vykríkla, protože ji k tomu nutil vnitřní impulz.

□ Burundi

Řeholní sestra švýcarské národnosti Claudine-Germaine Buchwolderová zahynula 1. května v Burundi, když její auto najelo na minu. Stalo se to v městečku Mutambu, 20 km jižně od Bujumbury.

Burundská biskupská konference zveřejnila podrobnosti o masakru v semináři v Butu, kde bylo 23. dubna povstalci z kmene Hutu zavražděno 35 seminaristů a sedm laiků. Dalších 33 seminaristů bylo těžce zraněno. Vrahové chtěli ušetřit ty semi-

naristy, kteří jsou z kmene Hutu, ale oni se odmítli odloučit od svých kolegů z kmene Tutsi.

□ Albánie

Od počátku nepokojů, které propukly 28. února, zahynulo v Albánii 720 osob a 1200 utrpělo zranění. Většina z nich zahynula střelnými zbraněmi. Devět Albánců utonulo v moři. 32 osob zahynulo při explozích. Nejvíce mrtvých je na jihu země.

L 'Osservatore Romano

„... a nakonec mé Neposkvrněné srdce zvítězí!“

„Večeřadla jsou nástroji velkého díla Božího milosrdenství, které přijde s druhými Letnicemi.“

Michael Gaughran SSC

Smír Božskému srdci Ježíšovu

Zatímco se Panna Maria při svých zjeveních v Lurdech občas pouсмála, ve Fatimě zjevovale se sice plná dobroty, ale neobyčejně vážně. Proč? Hovořila o hříchu a jeho následcích a volala po smíru, aby nepřišly na lidstvo následky hříchu. Tato Mariina prosba se nás musí dotknout. Budme vděční, že své hříchy můžeme vyvažovat smírem a Spasiteli tak ukázat svou lásku.

Když se před smrtí ptali malého Františka z Fatimy, co si myslí, že bude v nebi dělat, odpověděl: Budu tam Ježíše těšit. Jistě nás napadne: Můžeme Ježíše těšit? Papež Pius XI. v okružním listě ke svátku Srdce Ježíšova píše: „Poněvadž pro všechny hříchy naše i v budoucnu předvídané byla duše Kristova smutná až k smrti, nelze pochybovat, že byl potěšen našim rovněž předvídaným odčinováním... A tak i nyní můžeme, ba musíme těšit Nejsvětější srdce Ježíšovo, které je ustavičně uráženo lidskými hříchy.“

Ježíš nás miluje v nebi stejnou láskou jako na kříži. Jeho Srdce je pro nás stále otevřeno. Trpí z lásky. A jeho utrpení spočívá v touze po naší vděčnosti a lásce. Církev mu vkládá do úst slova žalmu: „Hledal jsem, kdo by se mnou spolutrpěl, ale nebylo ho. Kdo by mne potěšil, ale nenalezl jsem.“ Žalm předvídal Ježíšovo utrpení na kříži, ale cír-

kev uplatňuje tato slova i na smýšlení oslaveného Srdce Kristova, těžce zraněného našimi hříchy. Je to tajemství, jak Ježíš v nebi trpí našimi hříchy, jak touží po našem smíru a jak my jeho touhu můžeme utišit. V přísném slova smyslu my nemůžeme oslaveného Pána těšit. Útěchu přece potřebuje ten, kdo trpí a je zarmoucen. Obojí schází oslavenému Pánu. Avšak výraz „těšit Pána“ předpokládá, že Pán v nebi není nikterak nepřístupný naší lásce a vděčnosti.

Ve spojení s Kristem přinášíme smír také Otcí. V podstatě urážky, které Bůh zakouší od lidí, nemůžeme napravit. Naše lidské úsilí nestačí a nesáhá k velikosti urážek spáchaných Bohu, a proto je nemůžeme nijak vyvážit. Smír a náhradu může podat jedině Kristus sám. My se můžeme jen opírat o jeho nekonečné zásluhy a podílet se na všeobslhlé ceně Kristova smíru. Jen on může napravit, co jsme hříchem

zavinili a čím Boha urazili. Kristu za jeho smírou lásku můžeme jen děkovat, z vděčnosti jej více milovat a radostně následovat. Náš smír se musí podílet na díle jeho smíru a lásky. Tím doplníme, jak říká sv. Pavel, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap (Kol 1,24).

Herodes si tropil posměch z Krista, který byl k němu předveden na Velký pátek. Tím rozmnožil Pánovy bolesti. Podobně je také rozmnožuje člověk, který setrvává ve hříchu. Naší povinností je Krista následovat a nést svůj kříž z lásky k němu. Tím vykonáme skutky smíru, jimiž přispíváme i ke smíru, který Kristus Otcí přinesl. Potřebu smíru vždy církev zdůrazňovala. Ona se modlí odedávna: Bože, jenž hříchem jsi urážen a pokáním usmířen, shlédni na modlitby svého lidu a odvrát milostivě metly hněvu, které za své hříchy zasluhujeme.

Josef Dobiáš

SVATOŘEČENÍ EDITH STEINOVÉ

Papež Jan Pavel II. prohlásil Edith Steinovou za svatou při bohoslužbě 1. června v 10.00 hodin ve Vratislavi, při zakončení 46. světového eucharistického kongresu.

Filozofka Edith Steinová se narodila v tomto městě 12. 10. 1891 v židovské rodině. Studovala u zakladatele fenomenologie Edmunda Husserla ve Freiburgu a Göttingenu a pracovala pak jako jeho asistentka, aby se podílela na vydávání jeho spisů. V r. 1922 konvertovala ke katolicismu. V r. 1933 vstoupila do karmelitánského kláštera v Kolíně nad Rýnem, kde přijala řeholní

jméno Terezie Benedikta od Kříže. V holandském klášteře ji v r. 1942 zatkl gestapo a odvěklo ji do koncentračního tábora v Osvětimi, kde 9. srpna zemřela. Papež Jan Pavel II. ji prohlásil za blahoslavenou 1. května 1987 v Kolíně nad Rýnem. Svatořečení Edith Steinové se zúčastní i Matka Tereza z Kalkaty, která je nyní na návštěvě komunity svých sester v Římě. Na veřejné konzistoři ve Vatikánu 22. května bylo oznámeno i svatořečení polské královny Hedviky (1374–1399). Za svatou ji papež prohlásil v neděli 8. června v Krakově.

ČBK

NÁVŠTĚVA SVATÉHO OTCE V POLSKÉ TELEVIZI
Polskou televizi je možno zachytit nejen na severní Moravě a v severních Čechách, ale i v Praze (polský vysílač na Sněžce) a na satelitu. Jako doplněk našeho programu ve SVĚTLE čís. 21, str. 13 uvádíme I. program polské televize:

- 31. 5. 10.55–12.10 hod. přilet a přivítání ve Wroclavi
- 1. 6. 9.50–12.30 hod. zakončení Mezinárodního eucharistického kongresu ve Wroclavi
- 2. 6. 9.20–12.15 hod. mše svatá v Legnici
- 3. 6. 9.15–12.30 mše svatá k tisícím výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha, Hnězdno 17.45–19.30 hod. setkání s mládeží v Poznani
- 4. 6. 9.20–12.15 hod. mše svatá a setkání s rodinami v Kaliszu
- 6. 6. 9.50–12.15 hod. mše svatá v Zakopaném
- 7. 6. 8.50–11.45 hod. mše svatá v Zakopaném (z toho jedna ke cti Panny Marie Fatimské)
- 8. 6. 10.20–13.15 hod. mše svatá a svatořečení blahoslavené Jadwigy (Hedviky) královny v Krakově
- 9. 6. 10.35–11.45 hod. posvěcení nové nemocnice v Krakově
- 10. 6. 17.20–18.30 hod. rozloučení a odlet z Krakova

Sestra Emmanuela píše...

Pochválen buď Ježíši!

Právě námi zatřásla nádherná událost: obrácení jednoho francouzského „celníka“ a jeho křest P. Zovkem 23. 4. 1997. Jeho manželství se kazilo čím dál víc a Hervé, který „už nemohl dál“, se v r. 1990 rozhodl pro rozvod, ale až po plnoletosti své poslední dcery, v r. 1997. Hervé nevěřil v Boha, ale jeho manželka měla hlubokou víru a mnoho se modlila. O velikonocích 1994 Denise podnikla s přáteli pouť do Medžugorje. Modlí se tam, ale trpí, že je tu bez manžela. Když se nad ní Vicka modlí, prožívá velký okamžik milosti: zaplavuje ji nesmírná síla. Když pak v proudech slz vystupuje na Podbrdo,

vychutnává pokoj a radost, jaké dosud neznala. Na zpáteční cestě se s přáteli modlí růženec za svého manžela.

Ve Francii je Hervé tentýž den napaden tak prudkou nenávistí vůči své ženě, že se zděsí a začne uvažovat o svém životě. Kolem 22 hod. (hodinového růžence v autě) se ho zmocní Boží přítomnost a silné světlo Ducha sv. mu v několika vteřinách ukáže pravdu jeho života, jeho hříchu, a také nezbadatelnou lásku jeho Stvořitele k němu. Hervé přitom porozumí zrakem duše, že Bůh existuje, že Maria je jeho Matka, a všechny jeho předsudky proti víře se hrouť a mění v údiv dítěte. Řekne svým blízkým: „Padesátiletý jsem se v pěti vteřinách narodil!“

Medžugorje, 15. 5. 1997

Pochválen buď Ježíši!

Sestra Emmanuela odletěla v den Nanebevstoupení, aby splnila svůj úkol v Mexiku a USA, a mne pověřila, abych vám napsala v její nepřítomnosti medžugorské perly.

Ivan se před několika dny vrátil. V dlouhém projevu poutníkům připomenul, že největším přáním sv. Panny je „navrátit nás k pokoji, vzít nás za ruku a vést nás k Ježíšovi“.

Dal najevo svůj nesouhlas s „pověstmi“, které v současné chvíli kolují zejména v USA, ohledně „údajných tří dnů temnot“: „Zde o tom Gospa nikdy nemluvila. Maria určitě nepřišla, aby nám naháněla strach. Přichází jako Matka Světla a Naděje.“ Vicka nedávno řekla: „Gospa nám nepřišla mluvit o tmě, ale o Světle.“ Zůstavejme v klidu a pokoji!

Jinak Ivan zdůraznil, že sv. Panna nám přichází opakovat Evangelium, a že poselství, která nám dává, „jsou poselstvími jejího Syna“, že ona je „nástrojem svého Syna“, a že „my všichni jsme pro ni velmi důle-

žití; každá modlitba je důležitá, když je to modlitba, která přichází ze srdce“. Povzbudil nás k modlitbě: „Kolikrát sv. Panna opakovala „modlete se, modlete se, modlete se!“ Ve škole lásky není víkendů, každý den tam máme chodit a každý den se máme modlit. Dnes, a říkám to se zvláštním důrazem, modlete se za rodinu, Církev, vždyť modlitba je duchovním uzdravením světa. Není jiné cesty!!!“

Ivan nám řekl, že v těchto dnech nás sv. Panna volá zejména k modlitbě za naše kněze, naše biskupy a Sv. otce. „Maria si přeje, aby kněží jednali tak, jak je to v Evangelii: ztratí-li se jedna ovce, nechat 99 ostatních a jít ji nalézt.“ Ale ona také chce, abychom my věřící byli „dobrymi ovcemi“! Řekla nám: „Drahé děti, jste-li vy silné, Církev bude silná, ale jste-li vy slabé, Církev bude slabá. Vy jste živá Církev.“

Gospa také volá kněze k jednoduchosti. Prosí je, aby k nám nemluvili v příliš komplikovaných teologických a filozofických výrazech.

O Velikonocích 1995 přichází do Medžugorje s Denisou. Jak v Šir. Brijegu poslouchá P. Joza Zovka, rozumí, že tam, v tomto kostele, má přijmout křest, vždyť tam prožívá tutéž záplavu božského světla. Jeden kněz mu odpovídá, že musí nejdříve navštěvovat katecheze. Konečně, 2 roky později, Hervé se vrací se svou rodinou a P. Jozo ho křtí před davem Francouzů plačících... radostí. A P. Jozo závěrem: „Hle, ovoce jednoho srdce manželky, která se s vytrvalostí modlila 32 let. Ona mu vyprosila milost, aby mu byl odpuštěn hřích!“

V souvislosti s návštěvou Jana Pavla II. v Sarajevě citujeme krásnou odpověď Mirjany z května 1995 na otázku ohledně Sv. otce: „Setkala jsem se se Sv. otcem. V jeho očích

Ohledně modlitby Ivan zdůraznil: „Tomu, kdo se modlí víc, je dána milost modlit se lépe.“ Tak tedy, k našim růžencům! Pak se ho jeden poutník ptal: „Modlím-li se každý den, a přesto nemám láskyplné srdce, kdo jsem pro svatou Pannu?“ Na to Ivan: „Jste dítě!“

Ivan se rovněž zabýval otázkou nepřítomnosti míru ve světě, v rodinách „a uvnitř samotné Církev“. Ale s velkou nadějí nám vysvětlil, že krize není porážka ani slepá ulička. Je to jen znamení, že něco v našem životě jde špatně a že se máme začít měnit.

Závěrem řekl: „Doufám, že se staneme spoluvytvořiteli lepšího světa, světa hodného Božích dětí... Méně mluvit, víc jednat!“

Při setkání Ivanovy modlitební skupiny u Modrého kříže tohoto 9. 5. se Gospa zjevila obklopena třemi anděly. Znovu nám řekla: „Zvu vás, abyste se modlili na mé úmysly; potřebuji vaše modlitby k uskutečnění mých plánů s vámi.“

Drahá Gospo, můžete s námi počítat!

Sr. Clotilde EdM

Medžugorje, 1. 5. 1997

je tatáž láska, která je v očích Gospy.“ (V létě 1987 se papež dověděl, že Mirjana je v Castelgandolfo; nechal ji zavolat jedním kardinálem, aby se s ní setkal v soukromém pohovoru, který trval 20 minut.)

Hned na sarajevském letišti (12. 4. 1997), když Sv. otec viděl mezi vítajícími jednoho františkána, ptal se ho: „Medžugorje?“ Kněz mu ukázal na jiného, P. Tomislava Pervana, provinciála Hercegoviny. Když ten se představil, Sv. otec mu řekl s uspokojením: „Medžugorje, Medžugorje!“ Po večeři mu P. Pervan předal do vlastních rukou fotografickou retrospektivu o Medžugorje. Před odletem mu řekl: „Svatosti, očekáváme vás v Medžugorji!“ Sv. otec s úsměvem odpověděl: „Medžugorje, Medžugorje!“ (Svěd. P. Pervana; srov. „Glas mira“, č. 4.)

Během střední audience (16. 4.) Sv. otec „vyprávěl o Sarajevu“. Tak jako se v Sarajevu modlil ke Královně míru, aniž by jmenoval Medžugorje, tak je znovu implicitně připomenul v Římě, když s radostí řekl, že „...během války pouti věřících do mariánských svatých Bosny-Hercegoviny nikdy neustaly... s prosbami Královně míru o její přimluvu, aby se navrátil mír...“

Drahá Gospo, my víme, že své plány pro Medžugorje uskutečníš!

Sr. Emmanuel

Ačkoliv jsme před dvěma roky věnovali dosti místa a pozornosti novodobému duchovnímu hnutí zvanému NEW AGE – Nový věk, vracíme se opětovně k tomu tématu. Jednak proto, že jeho šíření nabývá stále větších rozměrů a rafinovanějších forem, a jednak proto, že v ideologii tohoto hnutí lze zřetelně rozeznat podhoubí a kořeny progresivismu a sekularizace, které pod zdeformovaným heslem „otevření se světu“ nebezpečně nahlodávají základy víry a kázně uvnitř církve.

NEW AGE A JEHO SEKTY 1

Termín New Age (z angl. = nový věk, nová éra) vstoupil do současného jazyka teprve v sedmdesátých letech. Ale již dříve jej užíval např. R. Steiner, který o něm hovořil již v r. 1915. Titul »NEW AGE« nese také oficiální časopis amerických zednářů, který vychází již od XIX. století. V symbolice i v terminologii zednářů se často vyskytují výrazy »Nová éra«, »Nový pořádek světa«, »Očista skrze Vodnáře«.¹

Jak tvrdí mnoho sympatizantů New Age, řetěz mystických inspirací, který stvořil základy »probuzené lidskosti«, je velmi dlouhý a sahá několik století zpět. Spřádali jej gnostikové, alchymisté, kabalisté a hermeneutici. Jak tvrdí příznivci New Age, mezi západní mystiky, kteří nepřímou inspirovali vznik tohoto hnutí, patří: Mistr Eckhart, Giovanni Pico della Mirandola, Jakub Boehme, Emmanuel Swedenborg, William Blake. Americké transcendentní hnutí, které je bezprostředním předchůdcem New Age, ovlivňovalo spisovatele, politiky i ekonomy, jako např. Johna Deweye, M. Ghándhího, Martina Luthera Kinga. Ovlivnilo také Edwarda Carpentera, Hermanna Hesse, Williama Jamese, C. G. Junga, Pierra Teilharda de Chardina, Stanislava Grofa a další.²

Přesvědčení, že nastává »Nová éra«, která překoná křesťanství na konci 20. století, se objevuje ve spisech Sdružení teosofů, které r. 1875 založila Helena Petrovna Blavatská, jejímiž nástupci byli Annie Besantová (1847–1933), Alice Baileyová (1880–1949) a Rudolf Steiner (1861–1925), který je »prorokem« antroposofů.³

Podle určitých náznaků mělo toto hnutí zůstat až do r. 1975 utajeno. Ale již v r. 1966 ve slavném rockovém muzikálu »Hair«, který poprvé přivedl na scénu úplnou nahotu, zazněla mimo jiné slova: »Mystika nám dá poznání, člověk se znovu naučí myslet díky Vodnáři, díky Vodnáři.«

J. Gordon Melton datuje vznik New Age do roku 1971. »Tehdy východní náboženství a transcendentální psychologie (klíčové složky pro vytvoření specifické syntézy New Age) dosáhly potřebné úrovně popularity a metafyzičtí vůdcové mohli začít s artikulací vize New Age. East-West Journal se stal prvním celonárodním periodikem, které se věnuje otázkám nového hnutí... V roce 1972 byl publikován první celonárodní katalog sítě tohoto hnutí.«⁵

Od té doby začalo hnutí nabývat celosvětových rozměrů. Toto »nadanáboženství«, které slibuje lidstvu v novém tisíciletí utopické štěstí, slučuje v sobě prvky transcendentalismu 19. století, teosofie, okultismu, gnóze, východní filozofie a hanobení křesťanství.⁶

New Age je velice obtížné definovat. Jak upozornil kardinál Dannels, »není náboženstvím, a přesto je náboženské; není filozofií, a přec je vizí o člověku a o světě, a tím i klíčem k interpretaci skutečnosti; není vědou, ale opírá se o vědecké zákony, a to i tehdy, když hledá pravdu ve hvězdách. New Age je mlhovinou, která obsahuje ezoteriku a okultismus, něco z pojetí mystiky a magie na téma tajemství života, špetku křesťanství, a to všechno je smíšeno s ideami odvozenými z astrofyziky.«⁷

Když vezmeme v úvahu, že New Age znevažuje křesťanství, judaismus i islám, které označuje za zpátečnická a přežilá náboženství, je možno se domnívat, že by chtělo sehrávat roli nového náboženství. Takové nové celosvětové náboženství nezná osobního Boha, transcendentního Boha lásky, přiklání se k samospasitelským náboženstvím Východu, rozvíjí mystické zkušenosti a samozdokonalovací techniky.⁸

Pro jiné vědce je New Age renesancí staré pohanské ideologie.⁹

Nejobecněji je možno říci, že New Age je určitým trendem západní civilizace druhé poloviny a přesněji konce XX. století. Vyrůstá z negace tradičních náboženství, filozofie a kultury, předkládá alternativní ideje, které se opírají o dosud ne-

známý Východ, a snaží se to vyjádřit jazykem srozumitelným pro současného člověka.

K podstatným tvrzením NEW AGE patří:

1. Přesvědčení o brzkém příchodu nového světa – stará éra skončí a v New Age budou zcela zásadně obnoveny filozofické, náboženské, politické i ekonomické struktury.¹⁰

New Age slibuje rychlý přeskok do nové světové epochy štěstí, harmonie, míru, bratrství, pravdy a spokojenosti. Dosažení odpovídající úrovně evoluce lidského ducha umožní světu vykročit do vyššího, dokonalejšího království existence zbudované pouze na přirozených silách člověka, který nebude potřebovat, aby se obracel k Bohu pro pomoc a lásku.

2. Cesta k vybudování nového světa vede přes vypracování nového vědomí jedinců. »Rozvoj« nebo »evoluce« se uskuteční »proměnou« nebo »probuzením«. Dostaví se cestou intenzivní transcendentní zkušenosti, objevení sebe sama, přeměny individuálního vědomí, které zahrnuje také oblast práce, obchodu, techniky, smyslu života i sjednocení v »planetární rodině«. K tomu cíli se využívají různé meditace, psychotechniky, sportovní cvičení, hudba, skupinová terapie, filozofické semináře, joga, zen, bioenergoterapie a další. »Probuzená« část lidstva se má stát spasitelem. Uvědomění si vlastního »božství« je počátkem »vykoupení«.

3. Bůh je pro New Age neosobní a neliší se od ostatních částí světa. Boha tedy nazývá *Ten Něco, Energie, Síla*, anebo – jak to vyjadřuje mnoho přívrženců hnutí – »skupinové vědomí všech živých bytostí«. Z důvodů trvalé evoluce se lidstvo stále více šíří.¹³ Materiální

svět je pouze iluzorním odrazem jiné vyšší skutečnosti neboli kosmického vědomí či kosmické energie.¹⁴

4. Všechno je jen jedno. Rozdíl mezi tím, co vnímáme naším zrakem, a ostatními věcmi je jen iluzorní. Rozdíl mezi hmotným a nehmotným světem spočívá ve způsobu, jak je vnímán. Ve skutečnosti všechno je jedno, všichni jsme částí téže reality, celou hmotu proniká duch, který prostupuje její základy. Bůh i svět, duch i hmota, mikrokosmos i makrokosmos, člověk i příroda, duše i tělo, to vše je jedinou velkou jednotou.

5. Všechna náboženství jsou stejně dobrá. Toto tvrzení vyplývá z monisticko-panteistické vize světa. Ježíše se snaží New Age zařadit do skupiny velkých mistrů všech dob, jako jsou Lao Tse, Krišna, Buddha. Propagátoři hnutí tvrdí, že Kristovo božství je stejné jako u každého člověka, přičemž Ježíš prý předobrazil svoje vědomí a dosáhl evoluční silou božství. Pevnou součástí New Age je víra v reinkarnaci, které se připisuje velký význam. Reinkarnace totiž dává naději, že duše se bude v průběhu mnoha vtělení rozvíjet k »plnosti«; přechod duše do nefyzické sféry při smrti je základem víry v média; reinkarnace dává každému šanci, že bude mít účast v Nové éře.

Oporami doktríny New Age jsou: vědecká základna, východní náboženství, nová psychologie a astrologie a konečně tajemná věda spojená s okultními praktikami. Ideje New Age jsou propagovány celosvětově nejrůznějšími způsoby.

Krise vědy, ideologií a víry v 2. polovině XX. století způsobila, že lidé zbavení idejí se rychle vrátili k »novým – náboženským« a v tom také »no-

vým okultním« hnutím, která se sjednocují v hnutí New Age. Tento proces byl intenzivní především v konzumních společnostech.¹⁸ Nová hnutí si dokázala najít bohaté sponzory a sympatizanty, kteří udělali z myšlenek New Age atraktivní »zboží« pro současného člověka. Obchod s nesmrtelností, pocitem bezpečí, potvrzení vědomí vlastní hodnoty, prodej sebeuspokojení, dodávka zdrojů tvůrčí energie, prodej objektů lásky, pocitu síly a svazku s dětstvím se ukázaly jako velmi »dobrý a výnosný obchod«. Nabídka magického řešení každého potenciálního problému dodává New Age nesporně na přitažlivosti. Věčné mládí, které nabízí jóga, kouzelná uzdravující moc připisovaná různým krystalům a bylinám, nekonečný kolotoč nových možností nabízený reinkarnací, to všechno jsou typické příklady nabídek a slibů New Age spolu s neopodstatněnými předsudky, které počítají se všemi lidskými slabostmi.¹⁹

Sponzory misijní kampaně New Age v celosvětovém měřítku se staly nejlivnější a největší americké korporace, které mají svá oddělení ve všech státech světa. Mnoho středisek nabízí motivační semináře a školení, které mají napomáhat k odstranění stresů. Výsledkem takových zákroků má být »osobnostní proměna pracovníků«, která umožní využívat »ladem ležící energii«. Atributy »misijní elity« jsou: vysoká úroveň intelektu, vědecké tituly, zámožnost, společenská prestiž, což jim má dodat znamení věrohodnosti. Hlasatelé New Age vytvářejí pro sebe nimbus »nového typu byznysmanů, bardů planetární jednoty«, apoštolů »bratrství« a ochránců přírodního prostředí. Chtějí »odstartovat« psychoduchovní rozumové techniky, které umožní, aby si lidstvo uvědomilo samo sebe a celý

svět se změnil na »ráj blahobytu«.²⁰

Terénem pro propagaci myšlenek New Age se stala rovněž škola. Marylen Fergusonová, socioložka a propagátorka radikálních názorů »novověkvců« tvrdí: »Do škol je třeba zavést psychologii sebevystavby.« »Hrdiny osvěty« nazývá »desetitise« představitelů hnutí New Age, kteří pracují v americkém školství a zavádějí »změněný program výuky«.²¹

(Pokračování příště)

Poznámky:

- 1 Srov. A Macura, *New Age jako ruch i filozofia życia*, Kraków 1993, str. 10–12; R. Steiner, *Preparing for the Sixth Epoch*, bmw. 1957.
- 2 J. McDowell, D. Stewart, *Oszukani*, Lublin 1994, str. 177–178.
- 3 M. Pacwa, *Katolicy wobec New Age*, Kraków 1994, str. 152–154; Z. Pawłowicz, *Kościół i sekty w Polsce*, Gdańsk 1992, str. 199.
- 4 Srov. J. W. Suliga, *Biblia szatana*, Łódź 1991, str. 146–150.
- 5 J. G. Melton, *New Age Encyclopedia*, Detroit 1991, XXII.
- 6 J. M. Jackowski, *Bitwa o Polskę*, Warszawa 1993, str. 118–121; J. McDowell, D. Stewart, *Oszukani*, str. 175–180.
- 7 G. Danneels, *New Age. Nowy ład. Nowa ludzkość. Nowa wiara*, Kraków 1992, str. 9.
- 8 Srov. R. Tomczak, *Bezdroża New Age*, Zielona Góra 1994, str. 251–527; B. Ferdek, *Idea zbawienia w New Age*, Legnica 1993, str. 73–77.
- 9 Srov. E. M. Borst, *New Age – „wąż starodawny“* (Sk 12,9), Kraków 1994, str. 12–21; W. Jedynek, *Neopogański ruch New Age zagrożeniem dla życia religijnego*, Niepokalanów 1995; S. Dobrzański, *New Age – pogaństwo w nowych szatach*, Kraków 1994.
- 10 M. B. Schlink, *New Age – z biblijnego punktu widzenia*, Lublin 1992, 17–18.
- 11 D. R. Groothuis, *New Age na progę Nowej Ery*, Lublin 1991,

Proč pláčeš, Maria?

Pláčeš jistě nad každým srdcem, nad hříšným světem, který odmítá pokání, abys zlomila jeho vzdor, obměkčila jeho zatvrzelost a pohnula jej k pokání. Moje Matko, moje naděje, tvé oči mě přitahují k tvé bolesti a ke tvé lásce jako touha po domově, abych se uchýlil do tvého Neposkvěného Srdce. Proto tě prosím: dej mi milost, abych se nejdříve obrátil sám a pak přispěl k obrácení hříšníků, aby se ze zdivočelého světa opět stal svět křesťanský, svět podle Duha tvého Syna a tvého mateřského Srdce. Amen.

str. 6–7; B. Dobroczyński, *Proteuszowe oblicze Wodnika. Co jest New Age*, „Znak“ č. 7/1991, str. 71–72.

¹² Ph. H. Lochhaas, *Ruch New Age*, Bielsko-Biala 1993, str. 8–10.

¹³ Ph. H. Lochhaas, dz. cyt., str. 8.

¹⁴ W. Gray, *Thinking critically about New Age ideas*, Belmont 1991, str. 51.

¹⁵ S. Kuśmierz, *Transformacja świadomości lub utopia w nowym wydaniu New Age a chrześcijaństwo*, v: *Nowe religie i sekty wyzwaniem dla Kościoła?* Pieniezno 1994, str. 73.

¹⁶ K. R. Wade, *Sekrety New Age*, Warszawa 1991, str. 93–94; srov. S. Kuśmierz, dz. cyt., str. 74.

¹⁷ G. Danneels, *Chrystus czy Wodnik?*, „Communio“ 15 (1995) č. 1, str. 94–102.

¹⁸ J. Jarco, *Nowe ruchy okulty-styczne*, „Biuletyn KAI“ 1994, č. 89, 27 IX, str. 19–20.

¹⁹ V. Packard, *Sprzedaz nieśmiertelności*, v: *Super-Ameryka. Szkice o kulturze i obyczajach*, t. 2, Warszawa 1970, 96–109; D. Hunt, T. A. McMahon, *Ameryka – nowy uczeń czarnoksiężnika*, Warszawa 1994, 72–74.

²⁰ Ph. H. Lochhaas, dz. cyt., 23–26; D. Hunt, T. A. McMahon, *Zwiedziona chrześcijaństwo*, Wrocław-Kraków 1994, str. 214.

²¹ M. Ferguson, *The Aquarian Conspiracy*, Los Angeles 1980, str. 281.

V SOBOTU 31. KVĚTNA JE POUTNÍ SLAVNOST NAVŠTÍVENÍ P. MARIE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE.

Slavná mše svatá v bazilice je v 16.00 hodin. Po bohoslužbě bude vystaven milostný obraz Panny Marie. V ten den je možné získat plnomocné odpustky.
Upřímně zvou strahovští premonstráti na Svatém Kopečku

BARTHOLOMEUM – prodejna devocionálií a křesť. literatury – zvonice, nám. Republiky, 530 02 Pardubice, tel. 040/51 36 42, PO–PÁ 9.00–18.00 hod. – nabízí široký sortiment devocionálií včetně ornátů, alb, rochet, štol, kněžských košil, kalichového prádla atd. (vhodné jako prmiční dary). Šijeme i z doneseného materiálu i dle vlastních návrhů. Osobní kontakt i zásilková služba.

Provedeme odborně uměleckokovářské práce a restaurátorské práce na dílech z kovu. Licence MK ČR. Oldřich Hrubý, Určice č. 252, 798 04 Určice, tel. 0508/751 04

CHARITA ŠTERNBERK PŘIJME DO PRACOVNÍHO POMĚRU zdravotní sestru na funkci vrchní sestry střediska ošetrovatelské a pečovatelské služby v rodinách. Podmínkou je minimálně tříletá praxe u lůžka. Ostatní informace na tel. číslo 0643/36 81 v době od 6.00 do 11.30 hod.

Katolická komunita MILES JESU zve všechny mladé svobodné ženy na víkendové duchovní cvičení na pomoc při rozpoznání povolání. Začátek – pátek 13. 6., 19.00 hod., konec – neděle 15. 6. kolem 13.00 hod. Místo: **Brno, Veverí 15**, podrob. informace na tel. 05/74 49 33.

ŽIVOTNÍ POUTĚ DO SVATÉ ZEMĚ ZA MIMOŘÁDNÉ CENY

IZRAEL – 28. 7. – 4. 8. 1997 – 15 990 Kč – letecky!!!
IZRAEL – 10. 10. – 23. 10. 1997 – 18 990 Kč – busem a lodí přes Středozemní moře, zpět letecky;
IZRAEL – 23. 10. – 30. 10. 1997 – 16 450 Kč – letecky;
IZRAEL – EGYPT – (SINAJ) – 30. 10. – 12. 11. 1997 – 19 490 Kč – letadlem a zpět lodí přes Středozemní moře a busem. Všechno již v ceně, včetně polopenze, pojištění, drobného dárku a ubytování v hotelu.

MEDŽUGORJE – 20. 6. – 27. 6. 1997, 13. 8. – 19. 8. 1997, 10. 9. – 16. 9. 1997, 3. 10. – 9. 10. 1997 – 1 600 Kč;
ITÁLIE – SICILIE – 2. 7. – 12. 7. 1997 – 7 990 Kč;
ROSA MYSTICA – San Damiano, Milán, Verona aj. – 14. 7. – 19. 7. a 18. 8. – 23. 8. 1997 – 2 990 Kč!!!
LA SALETTA – 26. 7. – 1. 8. 1997 – mariánské exercicie – 3 490 Kč;
GARABANDAL – Lurdy, La Saletta (klima – Neoplán bus) – 14. 8. – 21. 8. 1997 – 4 750 Kč, mariánské exercicie;
MARIÁNSKÝ OKRUH – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat aj. – 9. 8. – 21. 8. 1997 – 7 290 Kč.
Informace a přihlášky: C. K. AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax 0443/219 29, 0602/44 16 70 a mobil 0601/24 58 64.

KNÍŽKY PANA FARÁŘE P. ODVÁRKY:

Duše kapliček (25 Kč) o dějinách pobožnosti u kapliček.
Pan farář vzpomíná (30 Kč) o historii padesáti let kněžství, národa i Církve – mnoho obrázků, zašleme složenku.
Román ze šuplíku (50 Kč) o pronásledování Církve za totality a pětépácích, s mnoha obrázky.
Zakázaná kniha (20 Kč) o nuceně nasazených za nacismu.
Knihy můžete objednat na adrese:
Klub mladých, 257 91 Sedlec-Prčice!

PROGRAM OSLAV 260. VÝROČÍ UCTÍVÁNÍ MILOSTNÉHO OBRAZU PANNY MARIE BOLESTNÉ VE STŘÍBRĚ OD 11. 6. DO 15. 6. 1997

11. 6. – středa
18.00 hod. mše sv. s bavorskými zpěvy – **P. Franz Winklmann, farář ve Vohenstraußu**

12. 6. – čtvrtek
19.00 hod. **koncert** stříbrského chrám. sboru v Křížové chodbě muzea ve Stříbře – A. Dvořák: Biblické písně; A. Dvořák: Moravské dvojzpěvy; sóla: M. Chocholínová a Marie Němcová, klavír: M. Trefná

13. 6. – pátek
18.00 hod. mše sv. s Mons. Fr. Radkovským, plzeňským biskupem, 19.30 hod. posvěcení nově opraveného Božího hrobu na Smutečním vrchu.

14. 6. – sobota
9.30 hod. – Masarykovo náměstí – koncert dechové hudby ZUŠ ve Stříbře
10.00 hod. uvítání papežského nuncia (velvyslance vatikánského státu v ČR)

G. Copsy stříbrským starostou a městskou radou na stříbrské radnici
10.30 hod. průvod s milostným obrazem od mariánského sloupu na náměstí do děkanského kostela

11.00 hod. mše sv. v děkanském kostele, hlavní celebrant, papežský nuncius v ČR
ARCIBISKUP GIOVANNI COPPA

Při mši bude provedena Missa barockiana F. X. Thuriho pro sóla, sbor a orchestr. Sbor a orchestr kostela sv. Prokopa v Praze-Žižkově řídí autor.

15.30 hod. koncert v býv. klášterním kostele v Kladrubech
Soprán: L. Vernerová, trubka: VI. Rejlek, varhany: I. Chříbková.

17.00 hod. setkání farníků s hosty na farní zahradě v Kladrubech, občerstvení a tombola.

SETKÁNÍ CASSIDY – CYRIL

V italském městě Bari, kde jsou uchovávány ostatky sv. Mikuláše Divotvůrce, arcibiskupa z Myry a Lykie, se v souladu s předchozími dohodami sešly delegace Svatého stolce a moskevského patriarchátu. Vatikánskou delegaci vedl kardinál Edward I. Cassidy, předseda papežské rady pro jednotu křesťanů, a moskevskou patriarcha Cyril, metropolita smolenský a kaliningradský, předseda oddělení vnějších vztahů moskevského patriarchátu. Přítomni byli také zástupce řeckokatolické a pravoslavné církve z Ukrajiny a ze Zakarpatska.

Delegace se shodly, že budou vycházet z Balamandského dokumentu, který si všimá četných věroučných, ekleziologických a pastoračních problémů mezi věřícími různých církví.

Dále se shodly, že je nepřipustné, aby se ve sdělovacích prostředcích a zvláště v církevním tisku objevovaly formulace diktované partikulárními nacionalistickými zájmy, které vycházejí z náboženské nesnášenlivosti. Vyzývají věřící, aby se zdrželi agresivních a útočných prohlášení.

Problémy je nutno řešit v křesťanském duchu s vyloučením vnějších zásahů, které ignorují zásady náboženské svobody a riskují, že se stanou předmětem partikulární politiky. V případě sporů o jediný církevní objekt v místě, kde žijí obě církve, se má respektovat princip početní většiny.

Na překonávání obtíží mezi řeckokatolickou a pravoslavnou církví byla ustavena stálá pracovní komise.

VIS

Příteli svatého Františka, blíží se prázdniny, a proto Ti nabízíme několik akcí. Zveme Tě na:

– FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE (1. FSM) na Cvilíně u Krnova ve dnech 28. 6. – 2. 7. 1997. Na programu budou: mše svatá, modlitba breviáře, adorace, svědectví, přednášky, setkání ve skupinách, koncerty křesťanských skupin.

– EXERCICIE SE SVATÝM FRANTIŠKEM (pro chlapce a muže) v termínech: 7. 7. – 12. 7. 1997 v Brně; 21. 7. – 26. 7. 1997 a 11. 8. – 16. 8. 1997 na Cvilíně u Krnova.

Chceš-li se zúčastnit exercicií nebo setkání mládeže, přihlas se do 10. 6. 1997 na adresu **P. Kryštof Skibiňski, Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Zájemcům zašleme podrobnější informace.

Neděle 1. 6. – 9. v mezidobí

Mk 2,23–3,6

Dávali na něj pozor. Ty zkoumavé pohledy známe. Nikdo se jim neubrání. I my jsme mnohdy středem zájmu. Pokud ti pozorovatelé vidí, že jednáme křesťansky, je to v pořádku. Jestli pozorují, že jednáme jako ti, kteří patří světu, je to horší. Jaké je naše svědectví? Ježíš se nenechal odradit od skutků lásky, třebaže se vydal v nebezpečí. Kdy mám falešné ohledy, kdy se nechávám odradit strachem?

Pondělí 2. 6. – Mk 12,1–12

O čem je řeč v podobnosti víme dobře: Ježíš mluví o vlastním osudu a osudu těch, kteří ho zlikvidují. Týká se to i nás? Jistě! Není-li základním kamenem stavby našeho života Kristus, nýbrž naše já, koledujeme si o úděl Ježíšových likvidátorů. Pak nelze mluvit o ovoci našeho křesťanství.

Úterý 3. 6. – Mk 12,13–17

Co je císařovo? Peníz s jeho obrazem. Co je Boží? Především člověk, který v sobě nese Boží obraz. Člověka nelze dělit mezi Boha císaře nebo jakoukoliv jinou moc!

Středa 4. 6. – Mk 12,18–27

Nesmyslnost dotazu saduceů spočívá ve dvojím: v neznalosti Zákona a nevěře, že Bůh je „Bohem živých“. Ani smrt, ani omezenost ve smrtelném těle nic nezmění na realitě života, který je ovocem jednoty člověka s Bohem. Tuto jednotu máme den po dni prohlubovat.

Čtvrtek 5. 6. – Mk 12,28b–34

Plnit desatero tedy nezajišťuje vstup do Božího království? Tehdy ne, setkám-li se s pravým Zjevovatelem Boha, s Ježíšem. Toho je třeba následovat. Musím vstoupit do jeho stop, a tak prospívat druhým.

Pátek 6. 6. – Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – Ef 3,8–12,14–19

Nové věci zestárnou a často nás omrzí. Ale Boží skutečnosti mají nevyčerpatelnou hloubku. Je možné jít dál a dál, celý život, a nikdy nebudeme s pochopením Ježíšova tajemství u konce. Naštěstí.

Sobota 7. 6. – Mk 12,38–44

Vystoupit ze zabydlenosti, projevit krajní důvěru v Boha, dát přednost oslavě Hospodina před vlastními zájmy – to byly důvody příkladného vdovina chování. Tudy vede cesta k plodné křesťanské praxi.

Neděle 1. června 9. neděle v mezidobí	1. čt.: Dt 5,12–15 - Ž: 81 (80),3–4,5–6ab,6c–8a,10–11ab 2. čt.: 2 Kor 4,6–11 Ev.: Mk 2,23–3,6	odp.: 2a
Pondělí 2. června férie	- 1. čt.: Tob 1,1a,2; 2,1–9 Ž: 111,1–2,3–4,5–6 Ev.: Mk 12,1–12	odp.: 1a
Úterý 3. června památka sv. Karla Lwanga a druhů, m učedníků	- 1. čt.: 2 M ak 7,1–2,9–14 Ž: 124 (123),2–3,4–5,7b–8 Ev.: Mt 5,1–12a	odp.: 7a
Středa 4. června férie	- 1. čt.: Tob 3,1–11,24–25 Ž: 24,2–4a,4b–5ab+7bc,8–9 Ev.: Mk 12,18–27	odp.: 1b
Čtvrtek 5. června památka sv. Bonifáce, biskupa a m učedníka	- 1. čt.: Sk 26,19–23 Ž: 117 (116),1,2 Ev.: Jan 10,11–16	odp.: Mk 16,15
Pátek 6. června Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	- 1. čt.: Oz 11,1,3–4,8c–9 Ž: Iz 12,2–3,4bcd,5–6 2. čt.: Ef 3,8–12,14–19 Ev.: Jan 19,31–37	odp.: 3
Sobota 7. června Neposkvrněného Srdce Panny Marie	- 1. čt.: Iz 61,9–11 Ž: 1 Sam 2,1,4–5,6–7,8abcd Ev.: Lk 2,41–51	odp.: srov. 1a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	1. 6.	2. 6.	3. 6.	4. 6.	5. 6.	6. 6.	7. 6.
Antifona	812	826	1692	857	1708	772	1653
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	826	1693	857	1708	772	1653
Antifony	813	828	843	858	874	773	1654
Žalmy	813	828	843	858	874	813	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1693	861	1710	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	697	831	1694	861	1710	774	1384
Prosby	817	831	1694	861	1711	774	1655
Záv. modlitba	697	832	1386	862	1387	774	1384
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	1264	910
Antifony	818	833	848	863	879	775	910
Žalmy	818	833	849	863	879	1265	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	775	913
Záv. modlitba	697	835	851	865	882	774	913
Nešpory: SO							
Hymnus	807	821	837	1698	867	768	915
Antifony	808	822	838	853	868	769	916
Žalmy	808	823	838	853	868	769	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1701	871	771	918
Ant. ke kant. P. M.	697	698	840	1701	871	771	698
Prosby	811	826	841	1702	872	771	918
Záv. modlitba	697	697	841	1386	872	774	698
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242
							1238

